

til Aalborg, saa betragter han Jylland for langt længere, end det er, og saa staaer hans Geographie paa samme Fod som det ærede Medlems fra Randers (Valentin: Fra Flensborg!). Vi have ikke det Mindste med Flensborg at gjøre; vi begynde ved Grændsen af Slesvig. Nu have vi opdaget, hvorledes Forvirringen kommer ind, idet vi tage Ting med; hvormed vi slet ikke have Noget at bestille. Den Bane, hvorom der her er Tale, Banen til Aalborg, er 36 til 37 Meil lang, og dertil kommer 7 Meil Sidebane, det bliver altsaa imellem 44 og 45 Meil, som, multipliceret med 200,000, giver 8 til 9 Millioner, og udover dette gaar intet positivt Forslag, der kommer fra den Side. Fra Regjeringens Side er der derimod 10 Meil mere, idet den søger med en speciel Gaffelbane at naae til Silkeborg og Viborg. Hvorledes jeg er kommen til at nævne Randers, kunde det ærede Medlem vide, naar han enten havde læst eller huffet, hvad der passerede. Den ærede Ordfører gjorde et Slags Spøg — og det er godt, at der bliver sagt noget Spøgefuldt en gang imellem, thi vi kunne trænge til lidt Opmuntring — derved, at han sagde: En Bane over Matstrup, og jeg svarede paa denne Spøg med: En Bane over Randers, og det var kun en Liquidation. Jeg har nu altsaa afgjort denne Sag med den ærede Ordfører, og naar han nu ikke nogetsteds kan paa vise andre Baner end det Kort, der er meddeelt os, hvorpaa begge Banerne staae, og efter hvilke vi have forhandlet Sagen i Udvalget i flere Dage, saa maa han blive indenfor 8—9 Millioner, naar Sagen skal komme igang (Ordføreren: Saa gjør det jo heller ikke Noget!). Naa, nu gjør det ikke Noget. Man vil see, at det ærede Medlem staaer

fast ved, at hvilken som helst Bane der af Regjeringen bliver foreslaet, og som skal koste Statens Finantser mere end Rentegarantien af 8—9 Millioner, skal blive indrømmet (Ordføreren: Ja, det foreligger ikke!). Det foreligger ikke; ja, heri ligger hele Konsten, at bortkaste det, der ligger for, for engang at komme derhen, hvor det, der foreligger, er meget slettere, og det er det; vi udsætte os for. (Ordføreren: Ja, det er den sædvanlige Maade.) Ja, det er den ærede Ordførers sædvanlige Maade; han tager 70 Mile, hvor der kun er Tale om 38, og saa kaster han sig med Hestighed over det, at det dog ikke er 8—9 Millioner, men 14—16 Millioner, og naar man saa holder fast paa de 8—9 Millioner, saa siger han: Ja, det er den sædvanlige Maade. Ja, det er ganske vist min sædvanlige Maade at blive ved Tale, som jeg en gang har fastsat. Jeg maa spørge den ærede Ordfører, om han har overveiet Pengespørgsmaalet, der dog for Staten maa blive det Hovedsagelige? Men nu skulle vi prøve Betydningen af de sagkyndige Mænd. Maa jeg da spørge de Herrer: Dømme vi uden at være støttede paa Sagkundskab? Nei, men vi bedømme kun Sagkundskaben paa en anden Maade. Den ærede Minister siger: Jeg tilkalder Mænd, som jeg stoler paa. Den ene af disse, som aldrig har seet Jylland, men kender andre Landes Baner, siger meget rigtigt: Jylland kender jeg slet ikke til; den anden, som er Hydrograph, siger naturligtvis, at der er Steder, som ere høje, og andre, der ere lave, at Vandløbene ere saa og saaledes, og at han troer, at der kan lægges en Jernbane der og der. Jeg siger det Samme: Jernbanen kan anlægges, hvor det skal være.